

щаль всѣка книга, която му попаднѣла на рѣка. Своитѣ другари той събираль около себе си, за да имъ разказва измисленитѣ отъ него приказки, и даже се опитвалъ да напише на книга туй, което съчинявалъ.

Но това щастливо дѣтство не продължило дълго. Татко му билъ уволненъ отъ длъжността и сѣмейството му се прѣмѣстило въ една малка къщица, на една нечиста лондонска улица. Бащата нѣмалъ достатъчно срѣдства и направилъ дългове, за които билъ затворенъ. Малкиятъ Чарлзъ често е посѣщавалъ баща си въ затвора и добрѣ изучилъ живота на затворницитѣ, който по-сетнѣ той трогателно описва въ най хубавото си произведение — Давидъ Коперфилдъ. На десетъ годишната си възраст Чарлзъ билъ принуденъ самъ да изкарва прѣхраната си. Той билъ даденъ въ една пивоварница, гдѣто отъ сутринъ до вечеръ миелъ бутилкигѣ и затиквалъ тапитѣ. Тукъ той билъ захвърленъ между груби и нечисти другари, всѣкога билъ недостатъчно храненъ и недостатъчно облѣченъ. Това подѣйствувало много злѣ на това нѣжно и умно момче, което отъ малко е мислѣло да стане ученъ и бѣлѣжитъ човѣкъ. Едно чувство на неправда и унижение го обладало и това чувство не го е напустнало прѣзъ цѣлия му животъ.

Но тия горчиви и нерадостни дни били отъ полза за дарбитѣ на малкия Чарлзъ, защото тѣ го доближили до свѣрталищата на бѣднитѣ, запознали го съ тѣхния животъ, тѣхния говоръ, тѣхнитѣ надежди, радости и скърби. Хиляди случки сж се отпечатвали въ паметта на чувствителното момче, за да бждатъ по-сетнѣ възпроизведени въ неговитѣ съчинения за утѣшение и поука на десетки хиляди читатели. Колкото тежки и да сж биле тия дни, той трѣбвало да ги прѣкара като часть отъ ученичество, за да може по-сетнѣ да напише ония бѣлѣжити разкази, които сж обогатили английската литература.

Когато Чарлзъ станалъ на 12 години, баща му получилъ едно наслѣдство, което му дало възмо-

жностъ да прати сина си въ търговска академия. На 15 годишната си възраст Чарлзъ вече служилъ при единъ адвокатъ, а на 17 годишната напуца адвокатската кантора и захваща да изучава стенографията¹⁾, която тогава се считала за най-таинствено и мъчно изкуство. Съ голѣмъ трудъ и постоянство той надвилъ на всички мъчнотии и усвоилъ това изкуство, слѣдъ което станалъ сътрудникъ на единъ английски вѣстникъ. Въ 1833 год., т. е. когато билъ на 21 година Дикенсъ е напечаталъ първия си разказъ, който билъ посрѣщанъ съ всеобщи удобрения. Скоро слѣдъ това славата му се разнесла по цѣла Англия, а заедно съ славата и състоянието му се значително подобрило.

Дикенсъ е написалъ много разкази, повѣсти и романи. Най-хубави отъ романитѣ му сж Оливеръ Твистъ и Давидъ Коперфилдъ.

Отъ разказитѣ, които помѣстяме и които ще помѣстяме въ иднитѣ книжки на „Картинна Галерия“, нашитѣ читатели ще могатъ да си съставятъ макаръ и слабо понятие за писателския талантъ на Чарлза Дикенса. Ако прѣвъзмогнемъ голѣмитѣ материални затруднения, които ни нанесе общото разбѣркване на работитѣ поради продължителната война, ние ще издадемъ, навѣрно, цѣлъ томъ, изящно илюстриранъ, съ разкази отъ Дикенса, които ще съставятъ единъ номеръ отъ „Библиотека на Каргина Галерия“. Всичко ще зависи отъ успѣха на текущата годишнина на списанието ни. Его защо ние подканяме и тукъ всички наши малки абонати да се грижатъ сами, между своитѣ другари и роднини, за разпространението на „Картина Галерия“ за да ни дадатъ възможность да имъ дадемъ сѣ по-хубави и по-хубави книги.

¹⁾ Стенография — бързопись, е особено писмо, съ което може да се пише тѣй бързо, както се говори. Съ стенографично писмо се записватъ рѣчитѣ на ораторитѣ, които говорятъ въ народното събрание.

МАЛКИЯ ТИМЪ.

Отъ Чарлзъ Дикенсъ — за дѣца и юноши.

Имаше едно врѣме единъ много неприятенъ старъ човѣкъ на име Скруджъ. Той се отличаваше отъ всички други хора по това, че не можеше да търпи коледнитѣ празници.

Скруджъ се мръщѣше, като му пожелаеха

„Весела Коледа“ — и се сърдѣше, когато благодарителни хора, познавайки голѣмото му богатство, му искаха пари за да помогнатъ на бѣднитѣ да прѣкаратъ и тѣ щастливо празницитѣ; но най-много се ядосваше той на своя